

at turde sætte forebyggende Foranstaltninger i Værk i det Tilfælde, at der kunde paavises et ganske utvivlsomt Tilfælde af Hundegalskab, saa vilde han maasse være begrændset til det Tilfælde, at der var sket Ulykker derved, at Mennesker eller Dyr vare blevene bidte af en saadan Hund og vare blevene smittede af den forfærdelige Sygdom, hvis Symptomer hos andre Dyr og Mennesker ikke kunne miskjendes. Af den Grund tror jeg, at det vilde være i høit Grad at forværre den Tilstand, hvori vi nu befinde os, idet der vel staa i Loven af 1857, at der skal være Hundegalskab tilstede, men det hidtil er forklaret paa den Maade, at, naar det veterinære Sundhedsraad, hvis Betænkning man indhenter, efter de indkomne Beretninger fra Dyrlegerne tror, at Hundegalskab er tilstede, saa griber man til forebyggende Forholdsregler. Derfor man i en Lov som denne skulde bortkaste det Udtryk: „eller antages“, vilde man derved yderligere fastslaa den Fordring, at der skal virkelig være konstateret et Tilfælde af utvivlsomt Hundegalskab, før der kan foretages Noget. Jeg tror derfor, at det vil forværre den Lovgivning, der har til Hensigt at sikre Mennesker imod denne Sygdom, og derfor maa jeg ogsaa meget bestemt fraraade Vedtagelsen af dette Forslag.

Beth: Jeg kan ikke være enig med den høitværende Minister i hans Fortolkning af Loven af 29de December 1857 og navnlig ikke i, at § 2, som taler om smitsomme Sygdomme mellem Husdyrene, ikke skulde kunne anvendes ogsaa med Hensyn til den smitsomme Sygdom, her er Tale om, idet Hunden ligefrem er et Husdyr, hvad jeg ikke tror, Nogen kan negte. — Naar den høitværende Indenrigsminister i sit Foredrag, som han nu sluttede, til Støtte for sin Fortolkning af denne Lov, betonede, at den Sygdom, der figies til i § 2, er en saadan Sygdom, hvor der er Spørgsmaal om at forhindre Udbredelse fra det ene Dyr til det andet og at sikre mod store pekuniære Tab, medens der i § 11 er Tale om Sygdomme, som kunne forplante sig til Menneskene, tror jeg ikke, at man i Henshold til den Betragtning med Rette kan komme til, at man ikke har Lov til i den Sygdom, som omhandles i § II, nemlig Hundegalskaben, at træffe saa stærke og virksomme Foranstaltninger, som man har ubestridelig Besøielse til med Hensyn til den Sygdom, som efter Ministerens Mening kun omhandles i § 2. Med andre Ord: har man af Hensyn til pekuniære Tab Lov til at forbyde Indførelsen af Dyr i visse Provindser eller affkøre visse Provindser fra, at de smitsomme Sygdomme udbredes der, saa har man efter min Opfattelse saa meget mere Lov dertil, naar der er Tale om Fare for Menneskeliv. Jeg kan derfor ikke tiltræde denne Fortolkning, og jeg maa fastholde, at jeg tror, at der vilde kunne være truffet Foranstaltninger i rette Tid, som kunde have forhindret, at

man senere har maatte gribe til saa strenge Forholdsregler, som man gjorde. — Naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt det er nødvendigt, at saadanne administrative Foranstaltninger af mere indgribende Natur, som her er Spørgsmaal om, kunne støttes alene paa Antagelse, eller om der skal foreligge noget Positivt, saa er det jo saaledes efter den nuværende Lovgivning, at der ikke tilkommer Administrationen efter en blot og bar Antagelse Ret til at træffe disse Foranstaltninger, men dertil skal der foreligge noget Faktisk, der skal være en mer eller mindre — som man nu vil — konstateret Fare, hidrørende fra foreliggende Tilfælde af Hundegalskab, det være sig i Indlandet eller Udlandet. Det er den Regel, vi nu have, og Spørgsmaalet er altsaa, om de nuværende Regler ere betryggende eller ikke, og om det er nødvendigt at skride til yderligere, strengere Regler for at ordne Forholdet paa en mere betryggende Maade. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den Ordning, vi hidtil have havt, har været betryggende, skal jeg tillade mig at fremkomme med nogle statistiske Oplysninger. Jeg har for mig Tidsskrift for Veterinærer, Nr. gang 1875 N. 233. Der finder jeg en Subberetning fra en Docent ved Epistolen, hvori han omtaler, at under de Epizootier, som herskede i Preussen fra 1810—19 omkom der 1666 Mennesker ved Bid af gale Hunde. I de forskjellige Epizootier, som herskede i Baiern i Aarene fra 1830—73 døde 257 Mennesker af Sygdommen. Det vil derefter være, forekommer det mig, interessant at oplyse, hvorledes Forholdet i saa Henseende stiller sig i den Epizooti, vi her havde i Tidrummet fra 1853—57, og hvor man, om jeg ikke feiler, ikke gik til at paabyde at binde Hundene, men indskrænkede sig til at paabyde Brugen af Mundkurv. Jeg tror ikke, jeg feiler deri, skjøndt jeg den Gang ikke var her i Landet, i denne Epizooti, var der kun et eneste Menneske, som døde af Hundegalskab, og dette Menneske paadrog sig Sygdommen paa følgende Maade. Han blev paa den daværende Veterinærskole beordret til — meget mod sin Villie og mod sin Bøn — at obducere en Hund, der var død af Hundegalskab. Under denne Obduktion paadrog han sig Sygdommen derved, at han havde en Nist i Haanden, hvor Giften trængte ind. Han blev syg og døde kort Tid efter paa Kommunehospitalet under skrækelige Lidelser. Det var efter de Oplysninger, jeg har faaet og som jeg tror ere paalidelige, det eneste Menneske, som i denne Periode fra 1853—57 omkom af denne farlige Sygdom. Naar det er Tilfældet, tror jeg, at man deraf kan drage den Slutning, at de Forholdsregler, man den Gang traf, vare aldeles tilstrækkelige og svarede fuldkommen til deres Hensigt. Jeg ser ikke hvorledes man, støttet derpaa eller paa Oplysninger om den sidste Epizooti, der formodentlig endnu ikke ere tilgængelige, skulde